

en anden eiendommelig Maade finder en Forbindelse Sted mellem det offentlige og private Finantsvæsen — men de store Fordele, der saaledes i Belgien, Frankrig og væsentlig ogsaa i flere andre Lande opnaas, de opnaas ikke ved, at Hovedkassen er henlagt til Banken, men fremfor Alt ved, at alle de enkelte Kasser omkring i Landet med Hensyn til Udbetalinger og Indbetalinger ere ordnede som, ere blevne Bankfilialer. Derved finder Besparelsen Sted, og derved finde i mange Henseender Lettelser og Nemhed Sted for Befolkningen, og fremfor Alt bidrager man derved til, at Bankvæsenet og dets store Fordele træder i en større Del af Landets Befolknings Tjeneste, end ellers er Tilfældet. Men vor Nationalbank har jo ikke indrettet Filialer omkring i Landet, og der er neppe Udsigt dertil i en nær Fremtid, saa at de nævnte store Fordele aldeles ikke opnaas derved; derfor kan jeg for mit Bedkommende heller ikke. Andet end ganske slutte mig til Udvalgets Indstilling til, naar der ikke kan opnaas Mere, end hvad der er stillet i Udsigt, saa hellere at lade Sagen hvile. Jeg kan ikke negte, at Udvalgets Motiver, navnlig det, at Uvedkommende ikke skulde have Indblik i Statens Pengevæsen, forekomme mig meget forunderlige, og jeg er overbevist om, at uagtet det ikke staar i Motiverne, har det for flere af det ærede Udvalgs Medlemmer i Virkeligheden været ganske andre Betragtninger, der her væsentlig have gjort sig gjældende.

Schjørring: Heller ikke jeg skal have det Allermindste imod, at dette Lovforslag bliver taget tilbage eller forkastet, men jeg vil dog først noget nærmere, end den høitærede Finantsminister gjorde det, tillade mig at imødegaa de finansielle Betragtninger, som Udvalget har anstillet, og hvorpaa det for en stor Del har støttet sin Indstilling, thi jeg tror, at der kan gjøres væsentlige Indvendinger imod den Opfattelse, Udvalget har fremsat paa den første Side af Betænkningen. Alene den Maade, hvorpaa Udvalget er kommet til den Sum, hvormed de nuværende Udgifter til Finants-hovedkassen opføres, er ret mærkelig. Det ærede Udvalg tager det Beløb, som er opført i den

gjældende Finantslov, saavel som i Forslaget til Finantsloven for næste Aar, men derfra trækker det en Sum, som er beparet i Finantsaaret 1870—71. Naar man imidlertid efterser de forskjellige Statsregnskaber, f. Ex. Regnskaberne for Finantsaaret 1868—69 eller for 1869—70, vil man finde, at den Besparelse, der af særlige Grunde er fremkommen i Finantsaaret 1870—71, ikke er indtraadt i de foregaaende Aar, og saaledes maa antages at bero paa ganske eiendommelige Forhold, men man er da selvfølgelig ikke berettiget til uden videre at tage denne Besparelse til Indtægt for indværende saavel som for næste Finantsaar, for at finde det sande Beløb, der er medgaaet. Denne Besparelse er omtrent 800 Rd., og den Sum, som Finants-hovedkassen for Dieblirket maa antages at koste, er saaledes 21,036 Rd. Hvad dernæst angaar Udgiftssiden — om jeg saa maa sige — er det overraskende Resultat, hvortil Udvalget er kommet i Mod sætning til den høitærede Minister, som alt omtalt, fremkommet derved, at hele det Beløb, der skal medgaa til Rentepenge og Pensioner, er ført til Udgift af Udvalget. Jeg erkjender det ganske vist for en Feil ved Lovforslagets Motiver, at de ikke oplyse, hvor stort et Beløb der vil medgaa dertil, men paa den anden Side kan det dog ikke være berettiget at tage hele Beløbet og opføre det som en vedblivende aarlig Udgift. Naar man tager Listen over de Embedsmænd, der skulle gaa af, for sig, vil man se, at der er to, som ere over 70 Aar, og de ere altsaa efter Pensionsloven berettigede til, hvad Dag de ville at forlange deres Afsted med fuld Pension. Det kan altsaa ske, naar det skal være, men da er det dog mærkeligt at sige, at det, dersom Statskassen i en overordentlig nær Fremtid kom til at bære Pensionerne til disse to Embedsmænd, var Noget, der skyldtes Finants-hovedkassens Nedlæggelse. De Pensioner, hvormed her er Tale, udgjøre omtrent 3,000 Rd., og da det kan tænkes, at de ville blive at udrede i en meget nær Fremtid, selv om Finants-hovedkassen ikke nedlægges, tør det anses for rettest, at dette Beløb slet ikke kommer i Betragtning ved denne Opgjørelse. Dernæst har den høitærede Minister sagt haade skriftlig og mundtlig, at han vilde an-